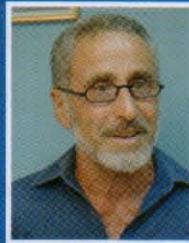

Giavurun Aklina,

ΤΟΥ ΣΠΥΡΟΥ ΠΑΗ
Managing Director Ranger Marine S.A.

Soradam Gelir

(τουρκική παροιμία)¹⁾

Κατά την περασμένη γιορτή των Φώτων και την καθιερωμένη επίσημη τελετή αγιασμού των υδάτων, ακούστηκαν επίσημοι λόγοι μεστοί επικοινωνιακού αιθέρος στο πνεύμα του λαϊκισμού και της αχαλίνωτης ψηφοθηρίας, που συνιστά την απαρέγκλιτη διακομματική σταθερά του Συστήματος. Και λόγος ας μη γίνεται για το πνεύμα της Ιερής Περιστεράς, που δεν λησμονείται μεν, στρατεύεται δε περιστασιακά και αθέσμως, πάντα στη γραμμή της ως άνω σταθεράς. «Οι νέοι δεν έχουν στον ήλιο μοίρα, και τι μπορούν να κάνουν;» δήλωσε παλαιό πρωτοκλασάτο στέλεχος κόμματος εξουσίας, που έχει θητεύσει σε κορυφαίες θέσεις.

Aντί όμως λόγων μεμψιμοιρίας, μάλλον λόγους ενθάρρυνσης και εμψύχωσης χρειάζονται οι νέοι από τους ταγούς μας, μάλιστα όταν επί δεκαετίες αυτοί σιτίζονται δαψιλώς στο Πραιτώριο. Να πουν δηλαδή ότι η «μοίρα στον ήλιο» δεν προσφέρεται «στο πάτο», δεν κερδίζεται παρά με σταθερή και σοβαρή προσπάθεια, ποτέ δε με σημαίες και ταμπούρλα στους δρόμους, καταστροφές, ή πετροπόλεμο κατά των «μπάτων»²⁾ που κι αυτοί δικαιούνται «μια μοίρα στον ήλιο». Με ασύγκριτο οκηνοθετικό ζήλο και φαντασία, μας παρουσίασαν τον περασμένο Δεκέμβρη (2008) τα «κανάλια» -αγωνιζόμενα κι ανταγωνιζόμενα κι αυτά για μια μοίρα στον ήλιο της τηλεθέασης- σκηνές βάναυσης κουκουλοχλοκρατίας στο κέντρο, από ευάριθμες ομάδες αγανακτισμένων νέων(;) .

Η τήρηση του νόμου και της τάξης ανεστάλη -άστε που τέτοιες «έξουσιαστικές» ιδέες, περί δημόσιας ασφάλειας κ.λπ., θεωρούνται πια εντελώς παρωχημένες ως προκλητικά συντηρητικές, και ρωτήστε όποιον «Ρομπέν» επιθυμείτε να σας το επιβεβαιώσει. Ρομπέν των Δασών δεν θα βρείτε, αλλά ανέτως θα βρείτε Ρομπέν των σούπερ μάρκετ, της Λυρικής, της πρόζας, του ελαφρού θεά-

τρου Κ.Ο.Κ. Κ.Ο.Κ. Οι «μπάτσοι» όπως ξέρουμε έλαβαν αρμοδίως εντολή ν' αντιμετωπίσουν το προρρηθέν μπάχαλο με... σεμνότητα και ταπεινότητα, οπότε υλοποιήθηκε και το σοφό σλόγκαν - «σεμνά και ταπεινά»... Άλλα η Πολιτεία δεν έχει την πρόνοια να εφοδιάσει τους «μπάτους» με πυρίμαχες ενδυμασίες και συστήματα ατομικής πυροπροστασίας και πυρόσβεσης, απλώς τους συνέστησε να μην επεμβαίνουν(;) και να τηρούν διακριτική στάση και απόσταση από τις «κινηματικές» εστίες που -τι θα κάνουν;- θα καταλαγάσουν από μόνες τους. Τα μείζονα άλλωστε, η φερεγγυότητα του κράτους και η δημόσια ασφάλεια, έχουν από καιρό καταλαγάσει, έχουν ήδη δηλαδή γίνει στάχτη, τούτο δε υποδαυλίζει τη γενική λαϊκή αγανάκτηση - το βαθύ, ήτοι, αίτιο των επεισοδίων του περασμένου Δεκέμβρη. Και λόγος ας μη γίνει για άλλες βαθύτερες υποδαυλίσεις(,), που στο σταυροδρόμι / κόμβο όπου ζούμε... «ποτέ δεν ξέρεις».

Ασχέτως αν στην «πορεία» ενεπλάκησαν «παραβατικά» στοιχεία, φράξιες, επήλυδες ή ιθαγενείς πλιατσικολόγοι Κ.Ο.Κ. Κ.Ο.Κ., που διαπίστωσαν ότι το κράτος βρίσκεται σε κωματώδη κατάσταση, και δεν άργησαν ν' αξιοποιήσουν τούτο, η δε τοιαύτη «αξιοποίηση» έξελισσεται και ευρύνεται, ενώ το κράτος παραμένει σταθερά κωματώδες και κομματικοποιημένο.

Η παραβατικότητα -όπως καλλιερώς βαφτίσαμε την «γκληματικότητα- αγριεύει, όταν δε οι διωκτικές αρχές διώκονται -από τα ΜΜΕ και ου μόνον- απλώς δεν λειτουργούν. Όλα στο Μολώχ της ψηφοθηρίας, όλα στη γραμμή της διακομματικής σταθεράς. Σε οποιαδήποτε στοιχειωδώς έστω συντεταγμένη Πολιτεία, ο ρόλος του μπάτου σείναι δύσκολος έως και αφόρτος, αν δε τις χαρακτηρισθεί «σεμνός και ταπεινός», απλώς απολύεται, ως ακατάλληλος, και οδεύει προς άλλη πιο «ειρηνική» καριέρα, οικολόγος π.χ., όπου θα μπορεί να υπερβάλλει άνευ σοβαρών επιπτώσεων... στο περιβάλλον. Εκ λόγων ιστορικών και «γονιδιακών», που ανάγονται σε μια σκοτεινή εποχή, έτι μάλλον δυσχεραίνονται οι περιστάσεις αφού διατηρείται ζωντανή εντός μας η εικόνα της έξουσίας του ζαπτιέ. Και λόγος ας μη γίνει γι' αρματολούς και κλέφτες που παροικούν τα ελεύθερα πάτρια εδάφη, πιστοί στα εθνικά ιδεώδη. Κυρίως οι τελευταίοι.

Διώξαμε τους Θωμανούς, με την «ευλογία» των Μεγάλων -εγγυητριών και προστάτων- Δυνάμεων, αλλά οι κοτζαμπάσσδες, τα σουλτανικά φιρμάνια, το ρουσφέτι, το μπαξιού, προνόμια του κλήρου, το σορολόπ κ.λπ. παρέμειναν. Φυσικά και οι «Δυνάμεις».

Έχουμε οι Έλληνες μακρά συγκλονιστική ιστορία πλούσια σε ιδέες, πολιτισμό και επιτεύγματα, **το σημαντικότερο δε είναι ότι αυτοί έστησαν δρόμο τον άνθρωπο - πολίτη**, που αμέτρητα χρόνια έμενε γονατιστός και ενδεής μπροστά σε σαμάνους και βασιλιάδες.

Μοχθείν ανάγκη τους θέλοντας ευτυχείν

- Ευριπίδης

Να μη διαφεύγει την προσοχή μας ότι, όταν οι ως άνω ευάριθμοι «νέοι» πυρπολούσαν κάδους οκουπιδιών και χαίρονταν την αναρχία, άλλες δεκάδες χιλιάδες νέοι σπουδάζαν στα σοβαρά, μελετούσαν ως... «σπασίκλες» και παρακολουθούσαν επιμελώς και ανελλιπώς τα σχολεία τους - και ιδιωτικά όπου η «κερδοσκοπία» είναι φανερή και φορολογούμενη. Σε κραυγαλέα αντίθεση με τα αδελφά «δημόσια και δωρεάν» ίδρυματα, όπου οργάζουν, τα ιδιωτικά, συντεχνιακά, κομματικά κ.ο.κ. κ.ο.κ. «κρυφά» γνωστά ή άγνωστα συμφέροντα, και όπου αυτό που παντελώς αγνοείται είναι το συμφέρον των σπουδάζοντων. Αν όμως ένα «διδιωτικό» λημανόνθησε το συμφέρον των σπουδαστών απλώς κλείνει, εις τούτο δε ακριβώς έγκειται η διαφορά. Τα δημόσια δεν κλείνουν ποτέ, «λείπουργούν» έστω και υπό κατάληψη. Να μη φτάσουμε τώρα και σε άλλες συγκρίσεις, στις μεταφορές, εναέριες και δημόσιες π.χ., που επί δεκαετίες βαράθρων το εθνικό ιοζύγιο τρέχουσών συναλλαγών, έναντι των θαλάσσιων και ιδιωτικών που σταθερά και διαχρονικά το σώζουν.

Αλλά οι προρρήθεντες «σπασίκλες», όπου κι αν σπουδάζουν, οικοδομούν μεθοδικά το μέλλον τους και «μια μοίρα στον ήλιο», με μόχθο και όχι με σημαίες και ταμπούρα στους δρόμους. Ένώ όμως οι «σπασίκλες» δεν αποτελούν «event» για την TV, που δεν τους «παίζει», οι άλλοι στους δρόμους, βάζουν μπουράλιό σε κάδους και κατασήματα κι αυτό είναι το event, παίρνουν φωτιά τα μηχανάκια της AGB - να το κέρδος. Να το νεοελληνικό άγος. Πρώτα το προσωπικό συμφέρον, ακολουθεί το «γηγεδικό» της ομάδας-θέας, έπειτα το κομματικό - που λόγω αρρήκτου δεσμού με την εξουσία βγαίνει μπροστά, μετά έρχεται το συντεχνιακό κ.ο.κ. κ.ο.κ. Μην ψάχνετε για το Εθνικό - δεν φέρνει κέρδη, δεν φέρνει ψήφους, δεν συνάδει προς την προοδευτική ιδέα περι... λαέ αντεπίθεση, αντίσταση, ανατροπή τώρα! κ.ο.κ. κ.ο.κ. «Προοδευτικό» δε στη χώρα του Περικλή είναι η συντήρηση των «κεκτημένων», η «αντίσταση» έναντι τυχόν αλλαγών και η διεύρυνση του «ευρύτερου κρατικού τομέα».

Πάντως, μη νομισθεί ότι το Σύστημα δεν εξελίσσεται, οι συντεχνίες, αφού διέπρεψαν, περιήλθαν ακολούθως στα χέρια των «πατέρων», που για την προσωπική τους πλέον κερδοφορία και προκοπή αγωνίζονται, πάντα εξ ονόματος και προς χάριν του τομέα και του κόμματος που τους στηρίζουν. Εργατοπατέρες, αγροτοπατέρες, δασκαλοπατέρες, εθνοπατέρες κ.ά. στον αγώνα για το καλό του... «κλάδου» που τους δίνει φτερά να πάνε ψηλά και μακριά, όσο πιο μακριά απ' τον «κλάδο» τόσο πιο καλά. Μην ψάχνετε στο σωρό-σορολόπ για το εθνικό συμφέρον, θα σας πουν και εθνικιστή...

ημών αμαρτίας πεφόβημα, ή τας των εναντίων διανοίας». Αυτές -οι οικείες π- μών αμαρτίες- ήταν και παραμένουν ο πλέον επικινδυνός εχθρός μας, κι αυτό έ- πρεπε να μας έχει διδάξει η Ιστορία, αν φυσικά υποθέσουμε ότι κάτι, ειδικά εμάς τους Έλληνες, κατόρθωσε ποτέ να διδάξει. Και τι είναι αυτή η Ιστορία; Είναι αυ- στηρών θηών, σοβαρή και σώφρων; Ή μήπως είναι το εντελώς αντίθετο; Εκμα- λίζει και εκμαυλίζεται, ενδίδει στους νικήτες, εκδίδεται στους ισχυρούς, βδελύτ- τεται τους καθ' έξιν μεμφίμοιρους και τους ακαδημαϊκούς που εντρυφούν στην επιστημονική ανάλυση των ιστορικών δεδομένων; Και λόγος ας μη γίνει για ε- γκλημάτα. Διαθέτει η Ιστορία χρονοντουλάπο; Διατηρεί χωματερή, όπου παρα- χώντις τις τυχόν πομπές της; Και, τέλος, τρέχει σε ραντεβού με πρόσωπα αμφιβό- λου αξιοποίησίας και αναμφιβόλου αστάθειας;

Είναι μια βαθιά δεξαμενή, που αρδεύει τους λαούς με θάρρος και αυτοπεοίθη- ση, με ιδέες και ιδεώδη, με όραμα, οίστρο, χίμαιρες, φαντασίες και φαντασώ- σεις, αλλά και δουλείες. Το νερό της μοιραίας αυτής δεξαμενής είναι εν μέρει μό-

Η Ιστορία

Προανέφερα τον Περικλή γι' αυτό που είπε στον Επιτάφιο - «Μάλλον τας οικείας

vo πηγαίο, σε μεγάλη αντιθέτως αναλογία είναι «εμφιαλωμένο», οσάκις δε η περίσταση το καλεί εμπλουτίζεται με δόσεις παραποθησιογόνων, και σαν πρόχειρο περί τούτου παράδειγμα θ' αναφέρω το γειτονικό Φυρομιστάν.

Έχουμε οι Έλληνες μακρά συγκλονιστική ιστορία, πλούσια σε ιδέες, πολιτισμό και επιτεύγματα, το σημαντικότερο δε είναι ότι αυτοί έσπησαν όρθιο τον άνθρωπο - πολίτη, που αμέτρητα χρόνια έμενε γονατιστός, και ενδήξης μπροστά σε οσμάνους και βασιλιάδες. Εσύ -τον δίδαχαν- είσαι η έξουσία και μην τολμήσεις να παραπτηθείς των δικαιωμάτων σου ή ν' αγνοήσεις τις συνακόλουθες υποχρεώσεις σου. Το τίμημα θα είναι βαρύ, η «επανίδρυση» δηλαδή κράτους οσμάνων, που φέρουν τήβεννο «πατέρων» τη σήμερον ημέρα. Η ανά τον κόσμο πνευματική ελίτ σέβεται και συμπαθεί τη δημοκρατία, τον τόπο γεννησέως της και την ιστορία του, αλλά αυτό δεν αρκεί ώστε να μας σώζει απ' τον εαυτό μας. «Πόσες φορές, όταν αυτοκαταστρέφετε, θα σας περιώξει η δόξα των προγόνων σας;»⁽¹⁾ είπε αγανακτισμένος ο Ι. Καϊσαρ, όταν το 48 π.Χ. επισκέφτηκε την Αθήνα.

Τη σήμερον ημέραν στη θάλασσα και μόνο έχουμε τη μεγάλη μας παράδοση, και το πνεύμα του Θεμιστοκλή -που ζει εντός μας- θα είναι ικανοποιημένο. «Έχουμε γη και πατρίδα όσο έχουμε πλοία στη θάλασσα» και τι ζήται η Ναυτιλία; Σεβασμό. Άλλα ιδιού, ακολούθως, πώς ανταποκρίνεται το κράτος νεοσαμάνων.

Η «ανωτατοποίηση»

Αρχές της δεκαετίας του '80, οι γενικώς και αορίστως «αναβαθμίσεις» έχων ανωτατοποιήσεις σε παιδεία και εκπαίδευση εθεωρήθησαν το προδευτικό, σοσιαλιστικό και, κυρίως, επικοινωνιακό. «Ανωτατοποίησεις» σχολών διεπράχθησαν, αναβαθμίσεις όχι τόσο, ο αριθμός των πτυχιούχων πολλαπλασιάστηκε, η τεχνική -επαγγελματική εκπαίδευση απαξιώθηκε. Τους πικρούς

καρπούς δρέπουμε σήμερα. Να θέλει ένας νέος να σπουδάσει αποτελεί ευγενή φιλοδοξία, να επιθυμεί ένα πτυχίο ως προσόν διορισμού -«δώρο» το μου όπου κι όπως- είναι κάτι διαφορετικό. Οι πτυχιούχοι πολλαπλασιάζονται, ακολουθούν οι κάτοχοι μεταπτυχιακού και διδάκτορικού, πάντες λάρβοι στην επέλαση για μια θέση στο Δημόσιο, ένα δε έδρανο, πανεπιστημιακό φυσικά, συνιστά τον κολοφώνα της τοιαύτης θεοιτηρίας. Πολλοί οι κάτοχοι «ισχυρών» τίτλων, ισχυρές και οι πιέσεις, «για μια θέση στον ακαδημαϊκό ήλιο» αλλά λίγες οι θέσεις «κολοφώνες», ώστε προέκυψε μια βασική ανισορροπία, μεγάλη ζήτηση - μικρή προσφορά, επειδή δε η ελεύθερη(;) αγορά βδελύπτει τις ανισορροπίες, εφύπησαν ανά την επικράτεια δεκάδες νέα πανεπιστημιακά τμήματα μαϊμούδες και νέες επιστημονικές ειδικότητες επινοήθηκαν ώστε να τονωθεί η προσφορά θέσεων, ν' απορροφήθουν οι νέοι «πανεπιστημιακοί» - «να τονωθεί και η τοπική οικονομία». Τα αναγκαία κεφάλαια / υποδομές δεν εξασφαλίστηκαν εγκαίρως, εξασφαλίστηκε αντ' αυτών μια ακτινοβόλος ονομασία της, περί ης ο λόγος, διασπορά... «εξακτίνωση», δεδομένου δε ότι τούτο έθεωρήθη τι το προδευτικό, η διασπορά... εξακτίνωση συνεχίζεται.

Προδευτικοί!

Γενικώς τα ανωτέρω εθεωρήθησαν ως τι το προ-

δευτικόν. Εξακριβωμένο βέβαια είναι ότι οι Έλληνες επίμονα επιζητούμε την ατομική ιδιοκτησία και την κρατική προστασία, είμαστε επιφυλακτικοί έως καχύποποι έναντι «ανατροπών», περιφρουρόμε δε με πάθος ότι έχουμε «κατακτήσει» - τα μοιραία «κεκτημένα»... Άλλα οι αλλαγές πρέπει να είναι προϊόν μακροχρόνου σχεδιασμού, σταδιακές, αυθεντικές και ανθεκτικές. Δηλαδή... συντηρητικές! Το επικοινωνιακό αλόγων «αλλαγή» προεκλογικά κυριαρχεί μολοντότου, όπου και όταν διεξάγονται εκλογές. Ιδιού δε τι επ' αυτού έχει γράψει ο Αμερικανός θεολόγος Ρέινολντ Νίμπουρ: «Θέει μου, δώσε μου τη δύναμην ν' αλλάξω αυτά που (οφείλω και) μπορώ ν' αλλάξω, και κυρίως να μπορώ να καταλάβω τη διαφορά». Αβιάστως, εκ των ήδη λεχθέντων, προκύπτει όθεν ότι έιμαστε ένας συντηρητικός λαός, αλλά ως άτομα έιμαστε προδευτικοί, ανατρεπτικοί και κυρίως «παραβατικοί». Και η διακομματική σταθερά είναι ακριβώς αυτό που μας αξίζει και μας ταιριάζει. Συντηρητικό κόμμα δεν διαθέτουμε, είναι όλα «προδευτικά» - λαϊκιστικά, εξ ου και το γιωστό επίπεδο της οικονομίας μας, της εσωτερικής τάξης και ειρήνης, και της εικόνας της χώρας στο έξωτερικό. Αυτά σε μιαν εποχή κρίσιμων έως ανατρεπτικών αλλαγών.

Ο οικονομικός παγκόσμιος πόλεμος που βιώνουμε δεν χωρατεύει, οι δε Τούρκοι ξέρουν - ο 25ος μεσημβρινός αποτελεί το «φυσικό» όριο στο Αιγαίο,

Τη σήμερον ημέρα στη θάλασσα και μόνο έχουμε τιμήσει τη μεγάλη μας παράδοση, και το πνεύμα του Θεμιστοκλή -που ζει εντός μας- θα είναι ικανοποιημένο.

Σήμερα τα σύνορα καταργούνται, αργά αλλά σταθερά, τούτο δε το έχουν ήδη κάνει πράξη το εμπόριο και οι... λαθρομετανάστες.

το ανατολικό τμήμα είναι τουρκικό(!). Εμείς το ξέρουμε;

Βριακόμαστε ήτοι σε μια παγκόσμια δίνη και σε μιαν περιφερειακή παραλλήλως, και απαιτείται (εθνική) φρόνηση, (εθνική) ομοιψυχία και (εθνικό) φρόνημα. (Θα μας πουν και... «εθνικόφρονες» - έως αντεπαναστάτες!)

Η παγκοσμοποίηση μας χάρισε τις χαρές της, τώρα μας χαρίζει την «άχαρη» φάση της. Ψάχνουμε για τους κανόνες της, μπροστά υπάρχει το άγνωστο. Οι νεοσαμάνοι επιμένουν κομματικά, προσδευτικά και επικοινωνιακά. Όχι πατριωτικά. Δεν πουλάει...

Τα κράτη

Οι κοινωνικές και οικονομικές συνθήκες κάθε άλλο παρά σταθερές και μόνιμες είναι, αντιθέτως, εξελίσσονται. Τα σύγχρονα κράτη παρήχθησαν μετά το 17ο αιώνα (και εξακολουθούν να παράγονται) - λόγω φυσιολογικής φθοράς και απαξιωσής της φεύγοδαρχίας.

Σήμερα τα σύνορα καταργούνται, αργά αλλά σταθερά, τούτο δε το έχουν ήδη κάνει πράξη το εμπόριο και οι... λαθρομετανάστες. Δεν ξέρουμε πώς θα είναι ο κόσμος όταν περάσει η τρέχουσα κρίση. Ξέρουμε ότι ο κόσμος γίνεται ένα χωρίο που οφείλουμε να προστατέψουμε, οι παγκόσμιοι οργανισμοί γίνονται πιο πολλοί, πιο ισχυροί, πιο αναγκαίοι. Ισως οδηγούμεθα σ' ένα διεθνή φεντεραλισμό, αλλά ο δρόμος είναι σκολιώς και ανωφερής, οι δε αντιδράσεις -«εθνικού» πάντα περιεχομένου- λυσσώδεις. Σκεφτείτε πόσους, αρχηγούς, προέδρους, πρωθυπουργούς, αντιπροσώπους του Έθνους, «επισήμους» κ.ο.κ. κ.ο.κ. Εκτρέφει το σύγχρονο σύστημα κρατών και κρατιδίων (230), που οι εξελίξεις θα τους βγαλούν στη ράδα. Σκεφτείτε δε ότι αυτοί, στη συντριπτική τους πλειοψηφία, γνωρίζουν μόνον

από κομματικές πρακτικές (διάβ. ίντριγκες), εξαγγελίες, δηλώσεις, εκδηλώσεις κ.λπ., ποιος θα τους πάρει στη δούλεψή του; Τους απειλεί όθεν το φάσμα της ανεργίας.

Ξέρουμε επίσης ότι στον εν εξελίξει οικονομικό παγκόσμιο πόλεμο διαθέτουμε ένα συγκριτικό πλεονέκτημα, ένα ισχυρό προγεφύρωμα, που ενισχύει τη γεωπολιτική σημασία της χώρας, «τέταρτο όπλο» το λένε στο θερινό πόλεμο. Ξέρουμε ότι θάλασσες χωρίζουν τις χώρες-πηγές παραγωγής από τα κέντρα κατανάλωσης και ότι τις θάλασσες τις γεφυρώνουν βαπτόρια. Ξέρουμε ότι περί το μέσον του τρέχοντος αιώνα θα 'χουμε φτάσει τα 9 δισ. κατοίκους του πλανήτη Γη, περί τα 2,5 έως 3 δισ. Κινέζοι, Ινδοί, Αφρικανοί κ.ά. στερούνται του δικαιώματος, στοιχειώδους έστω, κατανάλωσης και το διεκδίκιον. Ξέρουμε, τέλος, ότι στο μέγα χορό των αλλαγών, εξελίξεων και ανακατατάξεων, είμαστε εκεί... διά θαλάσσης.

H NEK

Ένας κρίσιμος κλάδος της τεχνικής/επαγγελματικής εκπαίδευσης είναι ο ναυτικός (Ναυτική Εκπαίδευση και Κατάρτιση - NEK), που τροφοδοτεί με στελέχη τη μέγιστη βιομηχανία μας, παρέλκει να τονιστεί δε ότι ένα πινίπτυμ ποοστό εθνικών αξιωματικών - για το πλοίο και διοικητικές, ακόλουθως, θέσεις-αποτελεί εγγύηση ανταγωνιστικότητας και διαφύλαξης της εθνικότητας της ναυτιλίας μας. Ενθάδε κείται δε, το μόνο που η βιομηχανία επιθυμεί από το κράτος - ούτε επιχορηγήσεις, επιδοτήσεις κ.ο.κ. κ.ο.κ.-, η εξασφάλιση δηλαδή ικανών στελεχών, πλην φευ!

Η μειοψηφία των δασκαλοπατέρων είχε και διατηρεί τα σχέδιά της, η NEK μπήκε στο χορό των «ανωτατοποιήσεων», «αναβαθμίσεων» κ.λπ., όπου επί

30ετία επιπολάζει υπο-ανωτατοποιημένη, σπάταλη, αναποτελεσματική και αυστηρώς δημόσια. Το επιχείρημα που πειμόνως εδώ (αρχές πάντα του '80, περιόδος βρεφονηπιακού ΠΑΣΟΚ) προβλήθηκε είναι το εξής: «Δύο ανά το κόσμο συστήματα NEK εφαρμόζονται, το παραδοσιακό όπου η εκπαίδευση είναι 'κλαδική', συνίσταται σε διδασκαλία που συμπληρώνεται με θαλάσσια υπηρεσία (και οι νέοι/νέες γίνονται αξιωματικοί του Ε.Ν.) και το ενοποιημένο, όπου η εκπαίδευση είναι 'ευρύτερη' (και οι νέοι/νέες γίνονται πτυχιούχοι)»¹⁰. Παρά την εργώδη προσπάθεια των «πατέρων» του χώρου, το αιόλο επιχείρημα δεν έφερε τα επιθυμητά αποτέλεσματα, ερρίφθη στη μεγάλη χωματερή και ξεχάστηκε, αλλά όχι εντελώς...

Ο χρόνος κύλισε, το ΠΑΣΟΚ... ανέντηψε, ο τότε, - 2003- ΥΕΝ κ. Γ. Ανωμερίτης δήλωσε ότι «η NEK πρέπει να μελετηθεί και αναθεωρηθεί από μηδενική βάση», Ιούνιο του ίδιου έτους πέρασε το σχετικό νόμο, 3153/03, αφού δε ετοίμασε και τα σχετικά διατάγματα / αποφάσεις εφαρμογής... αναδομήθηκε. Οι έκτοτε διάδοχοι του, κομματικοί ομόσπουδοι ή ετερόσπουδοι, έρξαν, «φωνή μια», στο πλούσιο αρχείο του ΥΕΝ την ως άνω εργασία όπου και παραμένει εντελώς κι αυτή ξεχασμένη, διά των μοιραίο φόρο των «πατέρων» και του πολιτικού κόστους. Το Μάρτιο του 2001 η Ν.Δ. -τομέας Ναυτιλίας και Τουρισμού, επικεφαλής ο κ. Γ. Παπαθανασίου- ανακοίνωσε το πρόγραμμα του κόμματος για την αναμόρφωση της NEK, εξαγγέλλοντας ότι «οι απατήσεις των καιρών απαιτούν την άμεση και συνολική στροφή του συστήματος από παραδοσιακό, εμπειρικό σε ενοποιημένο, συστηματικό». Ανέσυρε δηλαδή από τη χωματερή της ιστορίας το αίολο και ασφές επιχείρημα του '81 και το πλασάρισε ως τι νέο και ωραιό, πρόσθεσε δε για να το κάνει έτι ωραιότερο «πώς τις ισχύει και στις περιοστέρες ευ-

ρωπαϊκές χώρες». Σε όλες τις ευρωπαϊκές χώρες, ισχύει η STCW '95 και υπάρχουν λεπτομερείς οδηγίες και συστάσεις της Ε.Ε. περί επιμελούς και ενιαίας εφαρμογής τής εν λόγω διεθνούς συμβάσεως.

Δεδομένου δε ότι ο κόσμος της Ναυτιλίας είναι «πο nonsense talk people», μάλλον στη σφαίρα της εθνικής μπαρουφαλογίας τοποθέτησε την περί παραδοσιακού και ενοποιημένου κατασκευή⁽⁵⁾ που επί δεκαετίες περιστασιακά επανεμφανίζεται προς δημιουργία εντυπώσεων.

Διάσκεψη κορυφής

Στις 6 του περασμένου Νοεμβρίου συνήλθε στην Αθήνα η Ναυτιλιακή Διάσκεψη Κορυφής (Greek Shipping Summit 2008), όπου μετείχαν προσωπικότητες από ναυτικές (και συβαρά προβληματιζόμενες) χώρες, και ο κ. Αν. Παπαληγούρας, υπουργός Ναυτιλίας χώρας εξώχως μεν, περί τα θαλάσσια έργα, διακερμένης πλην ουδόλως προβληματιζόμενης. Τα νέφη της παγκόσμιας κρίσης είχαν ήδη αρχίσει να σωρεύονται απειλητικά και το ερώτημα ήταν πώς το διεθνές θαλάσσιο εμπόριο θα δυνηθεί, χωρίς σοβαρές αβαρίες, ν' αντιμετωπίσει την οικονομική «θαλασσοταραχή». Ο κ. υπουργός ανέγνωσε αγγλιστικά από έτοιμο ανθολόγιο οιφές θέσεις, και παρανέσεις, απανθίζω δε ελληνιστί χαρακτηριστικά αποσπάσματα:

«Για δόλους εμάς τους πολιτικούς, ίσως αυτός είναι ο κατάλληλος χρόνος να επαναξιολογήσουμε (reconsider) τη σημασία και συμβολή της ναυτιλίας στην παγκόσμια οικονομία και κοινωνική ευημερία. Οφείλουμε δε ακολούθως να δρομολογήσουμε αποφάσεις σε διεθνές επίπεδο, που θα διασφαλίσουν τη συνεχή ανάπτυξη της βιομηχανίας των θαλάσσιων μεταφορών». Και: «Η παγκόσμια οικονομία είναι αρρήκτως συνδεδεμένη με τη ναυτιλία», και το κλου της υπουργικής αγόρευσης: «Η ελληνική κυβέρνηση παρακο-

λουθεί στενά (closely monitoring) τις παγκόσμιες εξ-Εξιλίεις, ώστε λαμβάνοντας τις αναγκαίες πρωτοβουλίες σε εθνικό, ευρωπαϊκό και διεθνές επίπεδο, να προλάβει τυχόν στρεβλώσεις στις θαλάσσιες μεταφορές»...

Τέτοιες πάντως κυβερνητικές «αναγκαίες πρωτοβουλίες» δεν έχουμε δει έτι, ούτε άλλωστε είδαμε τώρα και πολλά χρόνια.

Οι ομιλητές αναφέρθηκαν ακολούθως στη μεγάλη πιστοληπτική δυσχέρεια των εταιριών, στις πολλές ναυπηγήσεις, στην υπερπροσφορά τονά, στο ανερχόμενο taping cost και... last but not least, στο πρόβλημα της ελλείφεως ικανών ναυτικών -αξιωματικών κυρίως- οπου και θα εγκύψουμε στοιχειωδώς. Το τελευταίο αυτό θέμα, «Crewing and Training», ανέπτυξαν ο κ. Michael Elwert, διευθυντής στην BIMCO, και ο κ. Howard Snaith, διευθυντής στην INTERTANKO, πολύ δε συνοπτικά παραθέτω τις απόψεις των:

a) Η παρατηρούμενη έλλειψη αξιωματικών του E.N. αποτελεί σήμερα σοβαρό πρόβλημα για τη στελέχωση του πλοίου, πέραν δε αυτού και για ολόκληρο το Ενιαίο Ναυτιλιακό Σύμπλεγμα (Maritime Cluster), γραφεία διαχείρισης, agents, brokers, τράπεζες, offshore εγκαταστάσεις, λιμένες, νηρολόγια, νηρογύμνονες, για ν' αναφέρουμε μόνο μερικές υπηρεσίες Έηράς. Η λύση του προβλήματος πρέπει ν' απασχολήσει το Ναυτιλιακό Σύμπλεγμα στο σύνολό του, σε εθνικό και διεθνές επίπεδο.

Φυσικά τόσο το δόγμα του Ενιαίου Ναυτιλιακού Σύμπλεγματος όσο και η Διεθνής Σύμβαση STCW '95 ουδόλως συγκινούν το πολιτικό μας σύστημα και μάλλον ενοχλούν τους «πατέρες» των συντεχνιών, όπου ο καθείς κόπτεται για την «αυτονομία» του τιμαρίου του και την προστασία των κεκτημένων.

b) Μέχρι το 2012 το έλλειμμα σε αξιωματικούς θα έχει φτάσει τους 90.000 σε διεθνές επίπεδο ενώ ο μέσος όρος ηλικίας αυτών είναι ήδη υψηλός.

Online and onboard

N. 3153/03 - άρθρο 7: Παροχή ναυτικής επαγγελματικής κατάρτισης και επιμόρφωσης εξ αποστάσεως (τηλεκπαίδευση)

1. Η ναυτική επαγγελματική κατάρτιση και επιμόρφωση από δημόσιους φορείς που έχουν ως σκοπό το αντικείμενο αυτό ή και από τις NEKE επιτρέπεται να παρέχεται και με συστήματα εκπαίδευσης εξ αποστάσεως (τηλεκπαίδευση).
2. Με προεδρικό διάταγμα, που εκδίδεται με πρόταση των υπουργών Εθνικής Παιδείας και Θρησκευμάτων και Εμπορικής Ναυτιλίας, καθορίζονται οι ειδικοί όροι και οι προϋποθέσεις για τη διασφάλιση του επιπέδου των σπουδών που γίνονται με συστήματα τηλεκπαίδευσης, καθώς και κάθε άλλο σχετικό θέμα.

Τη δεκαετία του 1920 το Πανεπιστήμιο της Νέας Υόρκης εγκαίνιασε σπουδές με αλληλογραφία (D.L.), μέθοδο που πολύ αργότερα υιοθέτησαν ευρωπαϊκές και άλλες χώρες. Σήμερα από τα 3.600 πανεπιστήμια και κολέγια στις ΗΠΑ, τα 3/4 παρέχουν τη δυνατότητα τέτοιων σπουδών, σε πλήθος επιστήμες, την αυτή δε οδό ακολουθεί η τεχνική / επαγγελματική (T./E.) εκπαίδευση.

Η μέθοδος D.L. επιτρέπει στα πανεπιστήμια και στις T/E σχολές να εξυπηρετούν πολύ μεγαλύτερο αριθμό φοιτητών απ' ότι συγχωρούν οι αιθουσες και οι χώροι τους.

Πανεπιστήμια κύρους και διεθνούς φήμης και σχολές -Harvard, MIT, UCLA, DUKE, Stanford, Berklee College of Music και Culinary Institute of America (μαγειρικής) ενδεικτικά μόνον αναφέρονται- εφαρμόζουν την ανωτέρω μέθοδο σπουδών, που με απόλυτη επιτυχία παρακολουθούν εκατομμύρια φοιτητές. Νέοι ή όχι και τόσο νέοι, ναυτικοί, στρατιώτες, φυλακισμένοι, εργαζόμενοι σε δυσπρόσιτες περιοχές του πλανήτη μας, και πάντως εργαζόμενοι που φέρουν οι ίδιοι το κόστος σπουδών και αξιζούν κάθε συμπάθεια και υποστήριξη.

Νομίζω ότι το φιλελεύθερο εκπαιδευτικό σύστημα στις ΗΠΑ, μακριά από συντεχνιακές αγκυλώσεις και εικονικές «ανωτατοποιήσεις», αποτελεί το θεμέλιο της ισχύος της μοναδικής σήμερα υπερδύναμης.

Παρέλκει να τονιστεί ότι η μέθοδος D.L. κάθε άλλο παρά πρόχειρη λύση ευκαιρίας αποτελεί. Απεναντίας, απαιτεί αυτοπειθαρχία, σοβαρότητα και σεβασμό στη διαδικασία. Κι αυτό που «μετράει» δεν είναι ο χώρος αλλά η διαδικασία και η πιστοποίηση των σπουδών.

Αξίζει εδώ ν' αναφέρω την άποψη του Thomas Russel, διευθυντή Εκπαιδευτικών Τηλεπικοινωνιών (Instructional Telecommunications, USA - N.C., περιοδικό Fortune, Φεβρ. 1999).

Ανέλυσε ο ανωτέρω τις σπουδές σε 248 τμήματα ακαδημαϊκού επιπέδου εκπαίδευσης (degree programs), προκειμένου να μελετήσει την απόδοση και αποτελεσματικότητα των προγραμμάτων, και αναφέρει:

«Οι άνθρωποι διδάσκονται το ίδιο καλά στο σπίτι τους, αντάμα με τον προωπικό τους Η/Υ, κερδίζοντας χρόνο που άλλως σπαταλούν παραμένοντας στις αίθουσες παραδόσεως. Παρά το γεγονός ότι (αλλά και χάρις στο ότι) χάνουν τον παρασπουδαστικό χαβαλέ, τις καθιστικές ή άλλου είδους "διαμαρτυρίες", αποχές, εορταστικές πανηγύρεις κ.λπ.».

Και το -παρ' ημίν- σπουδαιότερο, καθίσταται εντελώς περιττός ο θεομός του «ασύλου», εντελώς δε ανέφικτος είναι ο εξ αποστάσεως προπηλακισμός ενός καθηγητή ή ο εντοχισμός ενός πρύτανη...

Ο νόμος, κύριε υπουργέ Θαλάσσης, Αρχιπελάγους (και Ναυτιλίας), προβλέπει

(βλ. ανωτέρω) την τηλε-MET, όπου ο σπουδαστής, ταχύτερα και αποτελεσματικότερα, διδάσκεται στο φυσικό του σχολείο που -για τον κάθε ναυτικό- είναι η θάλασσα και το πλοίο. Τούτο όμως δεν συμφέρει τους «πατέρες» του κρατικού μονοπωλίου, που θέλουν την πελατεία στο θρανίο, τα κόμματα που θέλουν τις νεολαίες τους οργανωμένες και πειθαρχημένες, και την κυβέρνηση που τρέμει το πολιτικό κόστος. Και πού η πολιτική ιντελιγέντοια της ναυτικής(;) πατρίδας μας να βρει καιρό και κουράγιο ν' ασχοληθεί με το γεωπολιτικών και γεωοικονομικών διαστάσεων εθνικό μας αβαντάζ. Μάλιστα, σήμερα που σοβεί κίνδυνος να... ποινικοποιηθεί η πολιτική ζωή του τόπου και, δεν πειράζει που, έχει ήδη πολιτικοποιηθεί η ποινική... Άλλα η «φίλη» Άγκυρα ξέρει να εκμεταλλεύεται τις εσωτερικές μας κρίσεις, ξέρει ότι δεν μάθαμε να φοβόμαστε «τας οικείας ημών αμαρτίας», ξέρει και ότι «η γνώση στον Ρωμιό έρχεται μετά»¹¹. ◉

Σημειώσεις

1. «Η γνώση στον Ρωμιό έρχεται μετά»
2. Από το τουρκικό βασ - χωροφύλακας.
3. «Ποσάδικης υμάς, υπό σφραγίδων απολυμένους, η δρέσα των προγόνων σας περιώσαει»;
4. Τη θεωρία περί των δύο τούτων αυτομάτων αναπτύσσει η σπαστικαλόγος κ. Όλγα Γκουζούλη, στο βιβλίο της «Ναυτική Εκπαίδευση» Αθήνα - 1980, εκδ. ΙΩΒΕ.
5. Στο εικονικό δίλημμα «παραδοσιακό» ή «ενοποιημένα» σύστημα MET, δραστήρια μεταφυφά διδασκόντων προβλέπει ενθουσιωδώς το δεύτερο, που συνεπάγεται την ένταξη των ναυτικών σχολών στην τριποδάθμια εκπαίδευση, απότελεσμα της αναβαπτισθείσαν αυτομάτων σε -ευεργετικούς- πανεπιστημιακούς. Σύμφωνα πάντως με τα διεθνώς ισχύοντα υπάρχοντα δρόμοι MET, και ο επίδοξος οδηγιστικός του Ε.Ν. μπορεί να επλέξει αυτόν που καλύτερα του ταιριάζει, πούτο δε σημαίνεις ελκυστικότερο σύστημα, περισσότεροι απασθατές, ασαφή αντιμετώπιση του προβλήματος ελλείψεων εθνικών σειραματικών - σπλεγών.